

## 51 . Târgoviște | Județ: Dâmbovița | Punct: Curtea Domnească din Calea Domnească | Anul: 2020

**Anul:** 2020

**Cod RAN:** 65351.19

**Perioade:** Evul Mediu

**Epoci:** Epoca medievală târzie

**Tipuri sit:** tip neprecizat

**Categorii sit:** Domestic

**Autori:** Adrian Ioniță, Mihai Năstase, Minodora Cârciumaru, Florin Gabriel Petrică

**Instituții:** Institutul de Arheologie "Vasile Pârvan", București, Institutul de Arheologie "Vasile Pârvan", București, Complexul Național Muzeal "Curtea Domnească", Târgoviște, Complexul Național Muzeal "Curtea Domnească", Târgoviște

### Raport

Scurtă prezentare a sitului

Fără îndoială, situl arheologic târgoviștean reprezintă cel mai prielnic și important teren de cercetare arheologică (nota 1) și arhitecturală (nota 2), nefiind afectat decât într-o mică măsură de intervenții moderne. Primele cercetări arheologice propriu-zise s-au derulat între anii 1934-1938, Virgil Drăghiceanu finalizând doar degajarea pământului și molozului depus în pivnițelele palatului domnesc. Fără a arăta o preocupare specială legată de probleme de stratigrafie sau istorie arhitecturală, V. Drăghiceanu reușea, totuși, să aducă la lumină o parte din zidurile curții domnești.

Cercetările sistematice au început în anul 1954, printr-un sondaj întreprins de Vlad Zirra sub egida Muzeului Național de Antichități, în vederea elaborării unui proiect de restaurare. Săpăturile cu caracter sistematic și interdisciplinar au fost reluate în anul 1961, fiind coordonate de Institutul de Arheologie și conduse de Nicolae Constantinescu. Această etapă de cercetare a durat, cu destule întreruperi și ritmuri de intensitate, până în anul 1986 (nota 3). Până în anul menționat anterior, cercetările stabiliseră patru mari etape de evoluție, aparținând domniilor lui Mircea cel Bătrân, Petru Cercel, Matei Basarab și Constantin Brâncoveanu (nota 4).

În anul 1986 s-au descoperit urmele unei mai vechi locuințe domnești, fapt ce a necesitat reconsiderarea cronologică a etapelor de evoluție ale reședinței. Reluarea cercetărilor arheologice sistematice în anul 2012, după ce acestea fuseseră întrerupte în anul 1986, au condus la noi descoperiri, care reevaluează cronologia unor construcții aflate în incinta curții (nota 5).

Ca succesiune, reședința târgovișteană este cea de-a treia, după Câmpulung și Argeș, având o vechime stabilită cronologic în ultimii ani ai sec. XIV (nota 6). Ceea ce este important rezidă în faptul că pentru Târgoviște mențiunile documentare se împletesc în mod fericit cu descoperirile arheologice.

Descoperirile din anul 1986 au avut menirea de a schimba perspectiva asupra vechimii orașului, precum și a cercetării și evoluției curții, iar campaniile desfășurate începând cu anul 2012 împing cronologic vechimea orașului spre mijlocul sec. XIV, probabil în legătură cu activarea drumului comercial al Brăilei, imediat după anul 1354 (nota 7).

Cea mai veche locuință de rang aulic, descoperită în 1986, păstrată la nivelul resturilor pivniței, avea dimensiunile la exterior de 15,80 x 7,40 metri. Pivnița era adâncită la 2,50 m față de nivelul de călcare contemporan ei. Accesul în pivniță se realiza printr-un garlici lung de cca. 6,60 metri. Construcția a avut două faze de funcționare, marcate de transformări constructive. Se consideră că reședința mai conținea și un turn de intrare, situat la 60 metri distanță, ce străjuia un șanț de apărare. Pe latura de sud a casei au fost descoperite urmele unei palisade. În partea de nord-vest a fost ridicată ulterior o biserică-paraclis de plan

trilobat, asemănătoare ca plan cu bisericile Cotmeana și Cozia (nota 8). Descoperirile din anul 2014 atestă funcționarea unui cimitir anterior bisericii trilobate, implicit și existența unei biserici mai vechi, ridicată cel mai probabil din lemn. Cercetările din anul 2015 au condus la descoperirea unor faze evolutive inedite ale curții târgoviștene.

O schimbare fundamentală s-a petrecut, conform cercetărilor mai vechi, în prima jumătate a sec. al XV-lea, când vechea casă a fost demantelată și înlocuită cu un palat apreciabil ca dimensiuni pentru epoca și spațiul istoric de la sud de Carpați, măsurând la exterior 32 x 29 m, cu ziduri groase de 2,50 metri. Pivnițele ocupau toată suprafața clădirii, fiind compartimentate în patru nave prin șiruri de arce sprijinite pe stâlpi masivi. Nivelul superior/parterul era compartimentat în mai multe încăperi, după criteriul aulice funcționale, ce combinau spațiul privat cu cel public/administrativ.

Curtea domnească era situată pe o terasă înaltă, fiind apărată de ziduri de incintă străjuite de turnuri de apărare, la care se adăuga un mare șanț de apărare. Zidul de incintă era construit din piatră de râu, cu grosimi cuprinse între 1,25 – 1,80 metri. Laturile sale erau foarte apropiate atât de biserica paraclis cât și de zidurile palatului. În colțul de nord-est al incintei se afla un turn poligonal la exterior și circular în interior, cu diametrul de 2,80 metri. Marele șanț de apărare, unic în Țara Românească prin dimensiunile sale, avea o lățime de 24 de metri și o adâncime de peste 4 metri. Un alt edificiu important al reședinței târgoviștene este Turnul Chindia, ridicat peste pridvorul bisericii paraclis. Funcției sale defensive i se mai pot adăuga și altele, printre care și cea de simbol al puterii domnești, o ideologie transpusă în arhitectura militară. El a fost construit la o dată ulterioară palatului domnesc, însă nu foarte îndepărtată ca timp, căci nu există depuneri arheologice semnificative între cele două obiective. A fost datat în vremea domniei lui Vlad Dracul sau în cea a lui Vlad Țepeș. În anul 1476, căpitanul regal Ștefan Bathory vedea la Târgoviște “uno bono castello” (nota 9). Anumite lucrări de fortificare au avut loc în anul 1594, comanditar fiind Vlad Călugărul, care reținuse pentru această lucrare pe un anume Michel pikenmaister, care relata că domnul dorea să facă la Târgoviște o cetate (fest) sau un castel (schloss) -nota 10.

Prin refacerea Turnului s-a restructurat și biserica. Cercetările arheologice din anii 2014-2018 au surprins cu foarte mare claritate transformările din zona paraclis – Turnul Chindia. Destul de probabil, Turnul Chindia, ca și paraclisul, au fost afectate în perioada anilor 1595 - 1659, când au fost loc unele lucrări de refacere. Fragmente de frescă și arsură in-situ au fost descoperite în interiorul bisericii.

În rezumat, succesiunea cronologică a etapelor reședinței târgoviștene este următoarea:

1. jumătatea sec. XIV - Cimitir, biserică (amplasare localizată), locuință de zid.
2. sfârșitul sec. XIV - castel de piatră și cărămidă, cu incintă de zid
3. post. 1442-1443 - restructurări la paraclis, edificarea bisericii Sf. Vineri, incinta palatului domnesc, șanț mare de apărare, complex aulic fortificat.
4. a doua jumătate a sec. XV - Turnul Chindia și amplificarea sistemului defensiv cu turnuri.
5. a doua jumătate a sec. al XVI-lea și 1584 - renunțarea parțială la elementele defensive de sec. XV, construirea unui nou palat și transformarea curții într-o reședință de tip occidental, cu elemente de confort predominante.
6. 1596 - construcția primului zid de incintă din piatră și cărămidă, prevăzut spre vest cu turnuri, măsură determinată de evenimente militare.
7. 1640 - masive lucrări de fortificare ale orașului și curții.
7. 1660 - demantelarea turnurilor incintei, părăsirea curții.
8. 1692 - refacerea palatului domnesc, reședință cu rang ideologic la Constantin Brâncoveanu.
9. 1716 – 1737 - ultima perioadă de existență a reședinței cu palatul domnesc funcțional.

Cercetarea arheologică din campania anului 2020 a avut la bază acumulările cercetărilor științifice ale precedentelor campanii, realizate în anii 1967, 1968, 2012, 2013 și 2018, realizate în incinta demarcată de ziduri a Bisericii Sf. Vineri. Au fost descoperite urmele unor complexe arheologice tip vatră, databile în a

doua jumătate a sec. al XIV-lea și prima jumătate a sec. al XV-lea, care țin de habitatul anterior edificării bisericii Sf. Vineri. A fost identificat un orizont cronologic marcat de amprente stratigrafice unor activități constructive, nivel care se suprapune peste cel precedent, amintit mai sus, datat cu două monede, dintre care una având ca perioadă de emitere anii 1430-1437. Acesta poate fi pus, eventual, în legătură cu edificarea bisericii sau a unor construcții din imediata apropiere. În cadrul suprafeței cercetate a fost identificată și o limită spre vest a cimitirului bisericii. Au fost descoperite 15 morminte, trei dintre acestea putând aparține unui orizont de înhumări anterior celui aparținând bisericii. În partea de est a secțiunii, suprapuse de nivelul de înhumări datat în sec. XVI-XVII, au fost descoperite două complexe, foarte importante în contextul descifrării evoluției arealului curții Sf. Vineri. Este vorba un zid de piatră legată cu mortar și o groapă de mari dimensiuni (surprinsă parțial în cercetarea actuală) în care au fost aruncate diverse materiale (ceramică, monede, materiale de construcții cu urme de uzură). Complexele sunt anterioare celei de-a doua jumătăți a sec. al XVI-lea, în urma analizei materialelor descoperite.

Ne vom raporta strict la zona incintei bisericii Sf. Vineri, unde cercetările noastre au fost determinate, pe de o parte, de continuarea investigațiilor din anul 2018, pe de alta, de prospecțiunile geofizice din primăvara-vara anului 2020. Primele cercetări au avut loc în anii 1967 și 1968, realizate în cadrul șantierului de restaurare al bisericii amintite mai sus, fiind coordonate de către Gh. I. Cantacuzino. Au fost practicate atunci o serie de secțiuni în interiorul și la exteriorul bisericii, iar printre rezultate se numără și încadrarea cronologică a edificării bisericii într-un interval de timp plasat la jumătatea sec. al XV-lea. Următoarea campanie arheologică a avut loc în anul 2012, având ca obiectiv chiliile bisericii, clădire de sec. XVII cunoscută sub numele de „Casa Bălașa”. În urma cercetărilor, s-a constatat faptul că fundațiile acesteia suprapun morminte aparținând cimitirului bisericii. Unul dintre morminte avea ca inventar o monedă emisă în timpul domniei lui Vladislav al II-lea, confirmând, astfel, ipoteza construirii bisericii la mijlocul sec. al XV-lea. Următoarea campanie arheologică a avut loc în anul 2013, prin care s-a urmărit evoluția zidurilor de fundație ale unei clădiri adosată zidului de incintă. Ambele campanii au fost coordonate de către Petru Virgil Diaconescu.

Campania anului 2018, coordonată de Gheorghe Olteanu, s-a raportat la actualul proiect de restaurare, încercând să obțină cât mai multe informații cu privire la etapele de construcție și refacere ale bisericii. Cercetările au avut loc la exterior și în pronaosul bisericii, cu rezultate foarte importante.

#### Cercetările geofizice

Conform contractului multipartit încheiat între Asociația Culturală „Patrimoniu pentru viitor”, Complexul Muzeal Târgoviște, Institutul de Arheologie „Vasile Pârvan” din București și SC Geomathics One SRL din București au fost efectuate măsurători geofizice, prin mai multe metode, pe amplasamentul Curții Domnești din Târgoviște. Scopul investigațiilor a fost acela de a pune în evidență construcții și structuri medievale rămase ascunse vederii și cunoașterii, întrucât zona nu a mai fost cercetată în trecut prin metode geofizice. Măsurătorile au fost realizate în perioada 18 mai - 15 iunie 2020, în două etape, 18 mai - 5 iunie și 12 iunie - 15 iunie. Măsurătorile au fost efectuate de către Ing. Geofizician Cornel David și Ing. Geofizician Dumitru Geangos, cărora le mulțumim și pe această cale. O primă etapă a cercetărilor a fost aceea a definirii contextului geologic în care se afla amplasamentul Curții Domnești. A fost măsurat un profil ERT test (profilul denumit A-B), situat în partea de nord-est a Curții Bisericii Sf. Vineri, într-o zonă în care sunt motive plauzibile să credem că substratul natural nu a fost afectat până la adâncimi mari. Rezultatul măsurătorilor arată că stratul antropic are o grosime care numai sporadic depășește 1,00 m grosime și este suprapus unui nivel argilos subțire, având grosime de cca 1,00 m. În baza acestuia se afla un strat de pietrișuri și nisipuri, cu structura lentiliformă și grosimi variabile, cuprinse între 2,00 și 4,00 m. Ambele orizonturi stratigrafice aparțin depozitelor terasei inferioare a Ialomiței. La partea inferioară a secțiunii geologice, până la adâncimi de cel puțin 14 m, se găsește un strat preponderent argilos. Acest context stratigrafic evidențiază caracteristicile terenului de fundare a construcțiilor, posibilitatea existenței apei subterane în stratul poros-permeabil, precum și gradul de dificultate pentru realizarea unor excavații, în contextul istoric.

S-a decis și utilizarea metodei ERT, pe panouri de detaliu, constituite din profile paralele și echidistante sau pe profile transversale pe structurile majore, amplasate în mod rezonabil, astfel încât să acopere cât mai

judicios întreaga suprafață a Curții Domnești. Local, am utilizat și georadarul, atât în exterior, cât mai ales în interiorul Caselor Domnești.

În interiorul Curții Bisericii Sf. Vineri au fost efectuate măsurători asupra câmpului magnetic total pe o suprafață de cca 6500 m<sup>2</sup>, din care au fost validate datele obținute pe o suprafață de cca 5000 m<sup>2</sup>. În interiorul Curții Domnești I și II a fost măsurată, în aceeași rețea geometrică, o suprafață de 6000 m<sup>2</sup>, din care s-au reținut numai 500 m<sup>2</sup>, din cauza „zgomotelor” deosebit de mari care au făcut inutilizabile măsurătorile efectuate.

Măsurătorile electrice prin metoda ERT s-au efectuat pe 20 traverse unitare și pe 63 profile, distribuite în cadrul a 7 panouri de detaliu, în rețea 1,00 x 0,50 m: 8 – în panoul nr. 1; 17 – în panoul nr. 2; 7 – în panoul nr. 3; 13 – în panoul nr. 4; 25 – în panoul nr. 5; 6 – în panoul nr. 6; 10 – în panoul nr. 7.

Măsurătorile georadar au fost efectuate pe 82 profile, din care 15 – pe panoul GPR 1; 18 – pe panoul GPR 2; 8 – pe panoul GPR 3; 15 – pe panoul GPR 4; 14 – pe panoul GPR 5 și 12 – pe panoul GPR 6. Secțiunile georadar realizate în curtea Bisericii Sf. Vineri sunt caracterizate, în general, prin prezența reflexiilor multiple datorate umpluturilor heterogene și amenajărilor realizate pe amplasament. Cel mai bine este evidențiat zidul din piatră care delimitează la un moment dat curtea bisericii. Acesta apare atât pe profilele din panoul GPR 1 (anexa nr. 37) cât și în cele din panoul GPR 2 (anexa nr. 38). În cadrul primului panou, la est de zid, sunt evidențiate o serie de reflexii care par a indica prezența unor fundații, corelabile și cu anomaliile magnetice menționate anterior. Direcțiile pereților nu sunt asemănătoare celor ale Casei Bălașa, ci mai degrabă, cu cele ale bisericii și ale Casei Aramă. (fragmente extrase din raportul CERCETĂRI GEOFIZICE PE AMPLASAMENTUL CURȚII DOMNEȘTI DIN TÂRGOVIȘTE, elaborat de Ing. Geofizician Cornel David și Ing. Geofizician Dumitru Geangos, arhiva CNMCD Târgoviște)

#### Rezumatul cercetărilor arheologice

Cercetările arheologice de la Curtea Domnească din Târgoviște – campania anului 2020 - deși s-au rezumat la deschiderea doar a unei secțiuni, sunt în măsură să contribuie cu informații inedite la istoria habitatului de pe teritoriul Curții Domnești din Târgoviște. Amplasarea secțiunii (S.1: 15 x 2 m, prelungită ulterior la capătul vestic, pentru cercetarea unui complex apărut, cu o casetă (C.1) de 2,50 x 1 m.) a fost determinată de rezultatele promițătoare oferite de către măsurătorile geofizice realizate în primăvara – vara anului 2020 pe teritoriul Ansamblului Monumental Curtea Domnească din Târgoviște.

Săpăturile arheologice au început în data de 12 octombrie 2020, prin deschiderea S.1 (15 x 2 m) orientată sud-vest – nord-est, trasată astfel încât să secționeze structurile/anomaliile apărute în urma scanărilor geofizice. Secțiunea a fost amplasată anume în spațiul liber cuprins între biserica Sf. Vineri, Casa Bălașa și latura scurtă de est a Casei Aramă – Muzeul Cărții Românești Vechi.

La partea superioară se află stratul vegetal, nivel de călcare gros de cca. 0,20 m, stabilit încă de la sfârșitul anilor 1960, când au fost efectuate unele răzuiri și nivelări de teren. Solul constă într-un amestec de pământ, oase de animale, ceramică și diverse resturi de materiale de construcție de factură modernă și medievală. Două lentile subțiri de pământ, unul de culoare neagră, celălalt în amestec cu fragmente de cărămizi, în grosimi de cca 0,08 m, respectiv 0,10 m, suprapun nivelurile superioare de factură medievală și premodernă. În capătul de est al secțiunii a fost interceptat un strat gros de nisip, provenit de la restaurările petrecute la finele anilor 1960.

În cadrul secțiunii au fost identificate mai multe tipuri de complexe: cimitirul bisericii și limita sa dinspre vest; morminte ieșite din contextul obișnuit, vetre domestice și meșteșugărești, un nivel de călcare de tip caldarâm, un zid de piatră legat cu mortar, o groapă de dimensiuni mai mari, dezvelită parțial. Se adaugă o varietate mare de artefacte, recoltate din diferite contexte stratigrafice.

#### Cimitirul bisericii

Cele mai vechi morminte descoperite în jurul bisericii țin de jumătatea sec. al XV-lea, înhumările continuând inclusiv spre finalul sec. al XIX-lea.

Începând cu adâncimea de -0,50 m și până la cea de -1,28 m s-au identificat mormintele de înhumare aparținând cimitirului bisericii Sf. Vineri. Au fost descoperite 15 morminte, trei dintre acestea putând

aparține unui orizont de înhumări anterior celui aparținând bisericii.

#### Complexe tip vatră

Au fost descoperite patru complexe de acest tip (V.1-V.4), ce pot fi încadrate într-un interval cronologic cuprins între a doua jumătate a sec. al XIV-lea și mijlocul sec. al XV-lea.

- V.1 este o vatră care a servit probabil unor scopuri meșteșugărești, cu diametrul de 0,24 m, având la partea superioară o lupă de zgură, rămasă în urma activității. A fost identificată la adâncimea de -0,80 m.

- V.2 este un cuptor de uz casnic, de formă circulară, cu diametrul de aproximativ un metru. În jurul ei și prăbușite peste baza de lut ars s-au găsit pietre de râu de dimensiuni medii și mari. În nivelul ei de distrugere s-a găsit o monedă Sigismund de Luxemburg emisă în perioada 1430-1437, cuptorul casnic putând fi încadrat astfel în intervalul cuprins între a doua jumătate a sec. XIV și mijlocul sec. al XV-lea. Se situează la adâncimea de -1,13 m.

- V.3 reprezintă urmele unei vetre temporare, mai curând o arsură localizată in-situ. Este asociată cu un nivel de călcare tip caldarâm/pietre amestecate cu pământ bătătorit. Adâncimea este de -1,14 m, fiind ca atare contemporană cu V.2.

- V.4 este o vatră temporară, fiind identificată în capătul de vest al secțiunii la adâncimea de -1,44 -1,62 m. Era mărginită de pietre, inclusiv o ghiulea de piatră, pe suprafața vetrei găsindu-se oase de animale. Vatra era adâncită în pământ, nivelul de săpare situându-se deasupra unui strat consistent de cenușă curată. Un alt lucru important este acela că vatra a distrus jumătatea inferioară a unui mormânt de înhumare (M.15), aflat la cota de -1,62 m. Nu au fost găsite obiecte de inventar, însă mormântul face parte dintr-un orizont de înhumări medievale mai vechi decât cele descoperite până acum în cimitirul Sf. Vineri (anterior mijlocului sec. al XV-lea).

#### Zidul de piatră

În partea de est a secțiunii a fost interceptată fundația unui zid de piatră legată cu mortar, a cărui orientare este nord-sud. Fundația era suprapusă de mormintele aparținând cimitirului, unele dintre acestea fiind datate cu monede emise în a doua jumătate a sec. al XVI-lea. Zidul fusese demantelat, pietre cu mortar dislocate din zidărie fiind împrăștiate printre morminte. Are o lățime de 0,60 m, este realizat din pietre de dimensiuni medii (0,10-0,20 m) legate cu mortar, printre care au fost găsite și fragmente de cărămidă. Talpa fundației se situează la -1,40 m față de nivelul actual de călcare, însă, ar fi de menționat și faptul că zidăria s-a fundat într-o groapă de mari dimensiuni, ce va fi descrisă mai jos. Funcția zidului nu poate fi stabilită decât în momentul extinderii cercetării. Ar putea fi un zid de incintă al bisericii sau poate face parte dintr-o locuință.

#### Complexul „Pivniță”

În capătul de est al secțiunii a fost interceptată și dezvelită parțial o groapă de mari dimensiuni. A primit ipotetic denumirea de „pivniță” până la dezvelirea și cercetarea ei integrală, precum și identificarea funcției sale. Groapa s-a datat atât prin monedele descoperite în umplutura sa cât și prin tipologia și diversitatea obiectelor ceramice. La partea sa superioară au fost descoperite două monede emise în anii 1554 și 1546, indicând cu precizie perioada umplerii gropii, respectiv edificarea zidului descris mai sus. În interiorul gropii au fost descoperite fragmente ceramice de la vase de uz comun sau smălțuite, fragmente de sticlă, cahle etc. Foarte importante sunt fragmentele de țiglă smălțuită, cărămizi uzate de pavaj, fragmente de olane, de coamă de acoperiș, semn că în umplutura gropii s-au aruncat resturi de materiale de construcții provenind de la o construcție importantă (o reparație a bisericii?). Pe latura de vest a gropii, sub fundația zidului, s-au descoperit oseminte umane aparținând unui mormânt, a cărui groapă era săpată în pământul viu, dar la o adâncime nefirească de -2,46 m. Este posibil ca mormântul să fie contemporan cu perioada de umplere a gropii (sec. XVI?).

#### Note

- 1. Gabriel Mihăescu, Din istoricul cercetărilor arheologice la Curtea Domnească din Târgoviște, în MIA,

---

XVIII, nr. 2, Buc., 1986, p. 14-24.

2.C. Moiescu, Târgoviște. Monumente istorice și de artă, București, 1979.

3.Într-o relativ recentă apariție istoriografică, N. Constantinescu, alături de unii dintre colaboratorii săi, publică rezultatele cercetărilor arheologice desfășurate la curtea domnească târgovișteană, v. N. Constantinescu, C. Ionescu, P. Diaconescu, V. Rădulescu, Târgoviște. Reședința voievodală (1400-1700). Cercetări arheologice (1961-1986), Târgoviște, 2009.

4.Gh. I. Cantacuzino, Puncte de vedere privind evoluția Curții domnești din Târgoviște în secolele XIV-XVI, în SCIVA, 50, 1999, nr. 3-4, p. 127-154.

5.Câteva observații de natură arheologică au fost realizate cu ocazia proiectului de restaurare desfășurat între anii 2008-2010, v. Petru Diaconescu, Gheorghe Olteanu, Florin Petrică, Mihai Năstase, Curtea Domnească din Târgoviște. Cercetări arheologice 2008-2010, în Argessis, XIX, 2010, p. 109-132. Pentru cele mai recente descoperiri au fost publicate, în Cronica Cercetărilor Arheologice, rapoartele arheologice pentru fiecare campanie în parte (2012, 2013,2014,2015,2016,2017,2018)

6.N. Constantinescu, C. Moiescu, Curtea Domnească din Târgoviște, ed. a II-a, Buc., 1969, p. 17.

7.Pentru contextul istoric, a se vedea Denis Căprăroiu, Orașul medieval în spațiul românesc extracarpatic (sec. X-XIV). O încercare de tipologizare a procesului genezei urbane, ed. a II-a, Târgoviște, 2014, p. 200-211.

---

#### ***Informații suplimentare online***

[Raportul 6603 din cronica.cimec.ro](http://raportul6603.dincronica.cimec.ro)

[Localizare pe hartă, folosind Mapserver Cimec.ro](http://localizare.pehartă.folosindMapserverCimec.ro)

---